

край Царево Кладенче и слиза близо до с. Трапоклово, до една черква, посветена на Св. Петка и т. н.

Въ каква форма е било общението на сливенскитѣ монаси съ тия отъ другитѣ български краища и частно съ мѣнастиритѣ вънъ отъ България — за това, поне до падането на България, нѣмаме положителни данни. Но фактъ е, че българскитѣ царе вънъ отъ мѣнастиритѣ въ България сж подържали такива и въ Св. Гора и даже въ Иерусалимъ. За общия съ сѣрбитѣ български мѣнастирь въ Иерусалимъ отъ 1303 г. нататкъ, се загатва въ „ходженіе-то на Трифона Коробейникова“. Тукъ изрично се пише, че на Синайската Гора въ Иерусалимъ имало „болгарскій манастирь“. Но което е по-интересно „и передъ малою церковью гроба стоить престолъ болгарски и надъ нимъ кандило горить день и нощъ“ . . .

Въ Сливенъ, Иерусалимъ е познатъ подъ името Божи Гробъ. Интересно е, че отъ всички български градове най-много поклонници къмъ тоя гробъ сж ходѣли отъ Сливенъ и Котелъ, което несъмнѣнно ще е по традиция отъ старитѣ общения между тия краища и главно поради мѣнастирското минало на Сливенъ. Срѣдновековното название „поклонникъ“, отъ робството насамъ се обръща на хаджия, вѣроятно отъ арабизираната грѣцка дума агиосъ (светъ, святі). Отъ сжщия произходъ е и ходението най-вече на сливенци въ Св. Гора, на кавалкади отъ катѣри, дѣто сж ставали „половинъ хаджии“. Даже прѣселенитѣ въ Влашко и Бесарабия сливенци не сж забравили до втората половина на миналия вѣкъ тоя старъ и сжщо свързанъ съ мѣнастирското минало на Сливенъ обичай.

Сливенско слѣдъ Асѣнъ II до споменуването на Сливенъ отъ Пахимера (1307 г.).

Асѣновитѣ наслѣдници, освѣнъ че не уголѣмиха оставеното, но изгубиха и придобитото отъ баща имъ.

Ватацесовитѣ борби за повръщане на изгубенитѣ византийски области въ Македония (1241—1246) срѣщу малолѣтния Каломанъ I не засѣгатъ Сливенско. Сжщото е и при брата на послѣдния, Михаилъ Асѣнъ (1246—1257) и борбитѣ на Теодоръ II Ласкарисъ. Едно отъ важнитѣ за юго-източна България събитие прѣзъ тая епоха е венециан-